

NehemiaInfo

ETIOPIE Vzbouřená Etiopie

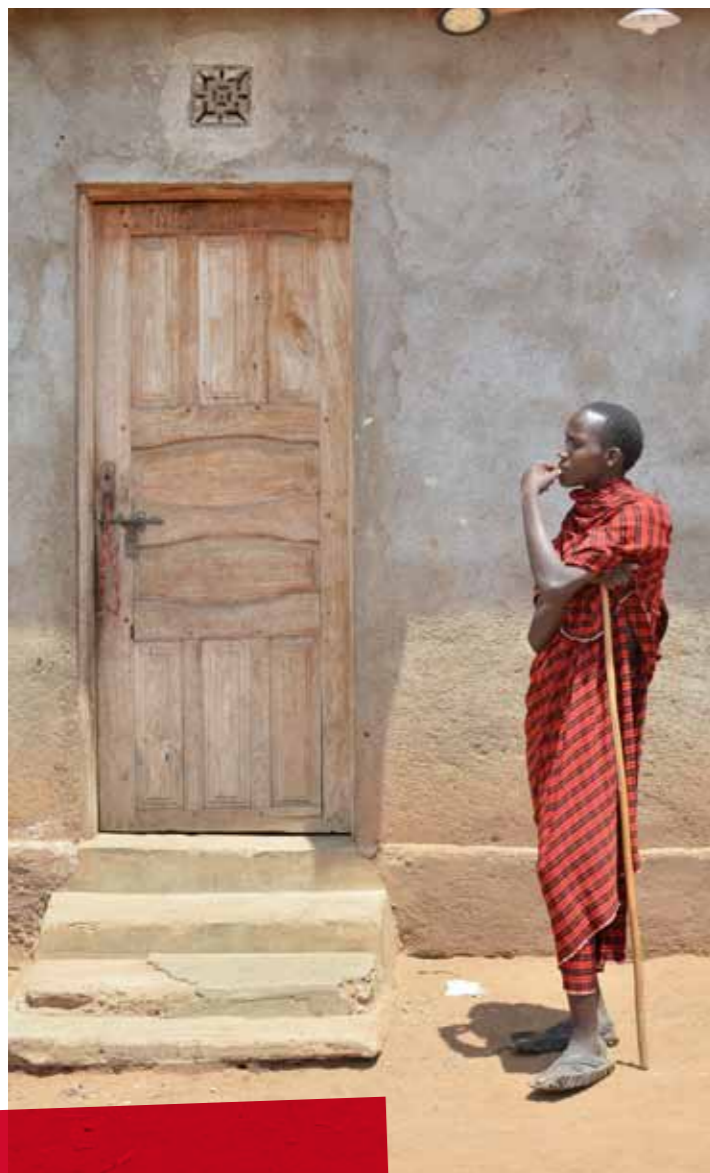
TANZANIE Masajové a děti Tanzanie

IRÁK Karakoš

EVANGELISTÉ Léčitel a magie

*Přinášíme změnu
do lidských životů.*

Pomohli jste mi vystoupit z vlastního hrobu!

Při poslední cestě do Etiopie jsme se mimo jiné setkali s mladou ženou jménem Fatira, která jako jedna z mnoha obdržela pomoc z české Nehemie. Fatira od nás dostala finanční dar, díky kterému si mohla otevřít malý obchůdek. Jako svůj jediný zdroj obživy zde prodává ovoce, zeleninu a cukr. Její příběh jsem znal jen z vyprávění od mého etiopského přítele Neriho.

Letos se nám podařilo poprvé se osobně setkat.

V průběhu našeho povídání popisovala svoji trnitou cestu k poznání Krista. Jako většina lidí, kterým v Etiopii pomáháme, i ona pochází z muslimského prostředí. Celá její rodina ji začala krutě pronásledovat za to, že opustila islám a vydala svůj život Kristu. V některých momentech jejího vyprávění se mi až tajil dech. Znovu jsem si uvědomil, jak vysokou cenu tyto lidé musí za svoji víru platit. Na konci našeho povídání pronesla větu, která se mi hluboce vryla do mysli: „Skrze vaši pomoc jste mi pomohli vystoupit z vlastního hrobu.“ (Podrobněji se o Fatiře dočtete v článku Krista se nevzdám na straně 9.)

Její zářivý úsměv a pokoj, který z ní vyzařoval, absolutně nedával smysl v kontextu celého jejího životního příběhu. Fatira prožila hluboké uzdravení a proměnu skrze setkání s Kristem.

Toto jsou přesně ty momenty, které vás utvrzují, že práce kterou děláte, má smysl!

V uplynulém roce to však nebyla jen Fatira v Etiopii, které jsme společně přinesli do života změnu. Byli to také lidé v Tanzanii, Rusku, Iráku, Severní Koreji, Nepálu, Číně, Chorvatsku, Moldavsku, na Ukrajině a v dalších zemích.

Díky, že máte stále v srdci potřebné tohoto světa a máte ochotu jim pomoci!

S úctou díky

Leoš Cásek

Potvrzení o darech

Budete-li potřebovat potvrzení o darech, pro snadnější dohledání nám napište prostřednictvím e-mailu vaše jméno a číslo vašeho účtu, ze kterého byly vaše platby odesílány.

Pište na e-mail:
dbednarova@nehemia.cz

VZBOUŘENÁ ETIOPIE

Miroslava Cášková

Na sklonku léta se situace v Etiopii vyhrotila. Nejenže zemi trápí už více než rok nebyvalé sucho, ale v poslední době docházelo k různým přestřelkám, kdy útočníci vypalovali především továrny či farmy, zastavovali řidiče, vypalovali jim auta i autobusy, zabíjeli strážníky a tvořili nejrůznější zátarasy na cestách, a to vše s cílem destabilizovat Etiopii. Další tlak je ze strany Egypta, protože Etiopie staví přehradu na Nilu, a to se Egyptu nelíbí a bojí se, že tak přijde o zásoby vody. "Nejsme stoupenci války, ale nikdy nedovolíme, aby naše bezpečnost, pokud jde o vodu..., byla ohrožena," prohlásil egyptský prezident. "Naše krev je alternativa," dodal také. Nepokoje probíhají současně i mezi jednotlivými etnickými státy, jichž je v Etiopii celkem devět.

To vše mělo za následek, že jsme se při letošní návštěvě Etiopie nedostali za hranice hlavního města. Výjezd ven hlídala policie a byl jen na zvláštní povolení. Místa v oblasti Jimmy a Kofele, kde tedy podporujeme nejen vzdělávání dětí, patří v současné době k těm nejnebezpečnějším. Museli jsme tedy po celou dobu zůstat v Addis.

Addis Abeba je hlavním městem Etiopie, nicméně už tady je vidět, že i přes ekonomický růst zůstává opravdu jednou z nejchudších zemí světa. Polorozpadlé stánky z vlnitých plechů s oblečením či ovocem a zeleninou vidíte téměř na každém kroku. Mezi auty se občas proplétá stádo koz či krav. Hladoví či ziskuchtiví kolemjdoucí nakupují do auta s nataženou rukou nebo nabízejí ke koupi drobné věci. Nicméně dávat lidem peníze z aut, která stojí v dopravní zácpě či na semaforech, je ze zákona zakázáno.

Nezbývalo nám nic jiného než se setkat v Addis Abebě jen s vedoucími projektů. Dostali jsme zprávu, že díky destabilizaci Etiopie a nepokojům v zemi některé děti do školy nechodily. Nicméně celkově projekt funguje velmi dobře. Naše pomoc

je dětem předávána prostřednictvím tzv. školního centra, kam děti po škole mnohdy dochází. Pokud jsou zde zaregistrovány, je jim poskytnuto školní vzdělávání na patřičné škole, dvakrát ročně školní uniformy, základní lékařská péče, školní pomůcky i základní potravinová pomoc pro ty nejchudší z nejchudších, a navíc také poradenská pomoc. Součástí projektu je i biblické vzdělávání, kam všechny děti docházejí. Mnohé rodiny jsou za tuto pomoc, která v lidech nejen vzbuzuje důvěru a otvírá dveře pro další pomoc, velice vděčné. Především jsou tedy do projektu vybírány děti, které mají velice chudé rodiče, nebo jsou sirotky. Díky takovéto podpoře se už z několika dětí stali studenti středních škol.

V Kofele se již podařilo za podpory NF Nehemia a pracovního týmu dokončit stavbu školního centra, tudíž už nemusí platit pronájem jiných prostor. Zde mají kanceláře i prostory pro práci a péči dětí z oblasti.

Podporovat zdravý růst a vzdělávání právě u dětí a mladé generace vidíme pro tuto zemi jako klíčové. I zde platí, že ve velmi nepřístupných oblastech humanitární pomoc otvírá dveře pro další službu a vzbuzuje důvěru v místních ko-

munitách. Navazují se bližší vztahy, které přinášejí požehnání do celkové práce.

Pokud čtete tyto informace poprvé a chtěli byste se zapojit do podpory dítěte na dálku, budeme moc rádi. Měsíční podpora jednoho dítěte stojí 500 Kč. Napište nám do kanceláře Nehemie na office@nehemia.cz . nebo pošlete jakoukoliv částku na č. účtu 1057340/2060, VS 1204. ■

Vlevo ředitel humanitárních projektů, vpravo koordinátor projektu v Etiopii.

Masajové a děti Tanzanie

Miroslava Cášková

Masajové a děti Tanzanie

Je to země plná přírodních krás, prastarých mohutných baobabů, divokých zvířat, pestrobarevných ptáků a krásných hor. Jednou z nich je Kilimandžáro (5 895 m. n. m.). Tanzanie má také obrovské množství přírodních zdrojů jako jsou diamanty, zemní plyn, uhlí, železo a další minerály. Je to třetí největší producent zlata v Africe po Jižní Africe a Ghaně. Také se zde těžil drahokam tanzanit, průzračně modrý drahokam, který, jak už název napovídá, byl nalezen pouze na území Tanzanie.

Na naší cestě nás snad čtyřikrát zastavili policisté. Snažili si často nekorektně přivydělat i na drobných chybách řidičů. Při této příležitosti jim však náš průvodce a misionář Werner Drotleff neváhal darovat malý letáček.

Zhruba po třech hodinách velmi prašné a neskutečně hrubaté cesty přijíždíme do Masajské stepi, kde nás přivítal malý hlouček žiráf. Setkali jsme se zde s dalšími pracovníky Nehemie ze Švýcarska, Kanady a Tanzanie. Tito dobrovolníci se starají o celý chod osady i o funkčnost dvou vyhloubených studní.

Masajové jsou velmi zajímaví lidé. Nikam nespěchají, na všechno mají dost času. Jejich barevné látky ožívují krajinu, která momentálně strádá suchem. Bydlí v kruhových vesničkách oběhnaných plotem z větví. Uvnitř vesnice je další široká kruhovitá ohrada, kde se na noc schovávají zvířata před divokou zvěří. Hliněné kruhové chatrče se slaměnou střechou bez oken, ve kterých Masajové bydlí, staví výhradně ženy. Tyto příbytky je mají chránit v noci před zimou a divokými zvířaty a zároveň poskytují místo ke spaní. Ve dne pak příbytky slouží jako kuchyně, kde ženy připravují jídlo. Mnozí Masajové se živí masem a pijí mléko smíchané s krví dobytka.

Každý den přivádějí mužové či děti několikrát denně svá mnohdy velmi početná stáda krav k vodním nádržím. Celý život Masajů se točí kolem krav. Tedy čím více krav, tím větší váženost. Často však má kráva přednost, Masajové raději nechají umřít dítě, než aby prodali krávu a za ni zaplatili lékařskou pomoc. Pro Masaje je mnohdy velmi těžké vzdát

se svého majetku a celý svůj život vydat Bohu. Často jsou jejich životy svázané s okultizmem a různou formou čarodějnictví. Bylo však dojemné setkat se s lidmi, kteří našli tu pravou naději. Takoví lidé mají zvláštní jiskru v očích.

Ženy oblečené do pestrobarevných látek a ozdobeny nejrůznějšími korálky se starají o vesnici, děti a dostatek pitné vody. Přicházejí několikrát denně pro vodu ke studni, vybudované díky Wernerovi Drotleffovi. Do svých žlutých či zelených kanystrů napouštějí vodu a pak je na hlavách či na oslech odnášejí domů. Zde jsme také rozdávali nejmenším dětem malé čepičky, které s velkou láskou a vášní pletou starší sestry ze Zábřehu na Moravě. Matky byly nadšené.

Smartfony už dorazily i do Masajské stepi, a tak bylo vtipné vidět Masaje, jak telefonují či fotí. Někteří už také nechodí pěšky, ale jezdí na motorkách, což je pro jejich styl oblékání trochu nepraktické. Hrozí, že se jim látka zamotá do kola. Během třicetileté misijní služby zde Werner Drotleff s rodinou ve spolupráci s německou AVC i českou Nehemií vybudoval neskutečnou osadu. Vybudoval zde dvě obrovské studny a nyní je zde škola pro masajské děti, internát, kde děti mohou přespávat během týdne, kuchyň s jídelnou pro děti a jsou zde také domy pro učitele a sklady pro uchování obilovin i nejrůznějšího nářadí. Pracovní týmy vyslané z České republiky pod vedením Staška Bocka či Karla Fridricha byly také velkým přínosem. Pomohly vybudovat nové třídy, toalety, kuchyni a nově také garáž pro traktor a sklad potravin.

Celkem do školy dochází 350 dětí, kde se učí základní předměty, matematiku, svahilštinu, zeměpis a dějepis, hudební výchovu i křesťanskou výchovu. Když se zjistilo, že některé děti jsou doma zneužívány, dostaly možnost bydlet během týdne v přilehlém internátě. Děti jsou zde šťastné. Mají hned vedle své hřiště a také pravidelnou stravu. Česká Nehemia již od roku 2008 posílá finanční pomoc pro padesát masajských dětí, na každé dítě 450 Kč měsíčně. Skrze tuto podporu hradíme dětem vzdělání, školní uniformu a jedno teplé jídlo denně. Věříme, že má smysl do této mladé generace investovat a přetvářet pozitivně jejich myšlení a způsob života.

Zlato ani stříbro nemáme, ale to, co máme, s pozhňáním předáváme dál i v místech jako je Masajská step a Loltepes. Díky všem, kteří na tuto práci přispívají, a pokud vás tento článek inspiroval, budeme rádi za vaši finanční podporu i v následujícím roce. Zde se potýkáme stále s nedostatkem financí. Číslo účtu je 1057340/2060, VS 1203. ■

Misijní konference ZA HORIZONTY 2016

Leoš Cášek
Nehemia

Invaze, uprchlíci, poutníci? Hlavní otázka, na kterou jsme společně hledali odpověď na poslední misijní konferenci Za horizonty 2016. Celý svět a především Evropa dnes čelí největší uprchlické vlně od dob II. světové války. Lidé v Evropě se obávají islamizace, ztráty evropských hodnot a vlastní identity. Toto se zcela jistě výrazně promítá i do života církve. Kde je v uprchlické krizi to správné místo pro církev? Jak máme k uprchlíkům přistupovat? Na uprchlickou krizi najdeme napříč církvemi rozmanité názorové spektrum. Vidíme lidi ovládané strachem až po ty, kteří celou situaci zcela ignorují.

Nicméně jak zaznělo několikrát během celé konference z úst hlavního řečníka Julese Mousy, pastora bagdáské církve a našeho hlavního spolupracovníka z Iráku: „Můžete měnit zákony, stavět ploty a zábrany, posilovat hlídky na hranicích, můžete dělat cokoliv, oni stejně budou dál přicházet!“

Možná je čas si položit otázku, kde v tom všem je Bůh? Kde máme stát a co máme dělat jako církev?

Pastor Bohuslav Wojnar ve svém kázání nazvaném Invaze, uprchlíci, poutníci? velmi trefně postavil vedle sebe letnice popsané v knize Skutky a dnešní uprchlickou vlnu valící se na Evropu.

O letnicích přišly do Jeruzaléma tisíce lidí slavit svátek letnic. Nikdo z nich neměl záměr, aby se setkal s Kristem. Zcela „neplánovaně“ se jich však v jeden den s ním setkalo 3 000. Tito lidé měli svoje

vlastní plány, ale Bůh měl také svoje plány. Stejně tak jako do Jeruzaléma proudily tisíce lidí, proudí tisíce lidí i do Evropy. Pravděpodobně nikdo z nich nemá záměr setkat se s Kristem. I uprchlíci mají své vlastní plány, bezpečí, lepší život nebo možná i změnu Evropy. Ale Bůh má svoje vlastní plány i dnes. Dnes se nám skýtá jedinečná příležitost lidem z uzavřených a nezasažených národů přinést evangelium.

Je však jen a jen na nás jako na církvi a především na jednotlivcích, zda tuto příležitost uchopíme nebo si necháme Evropu převálcovat onou tolik diskutovanou invazí... ■

KAIROS - skvělý kurz

Miroslava Cášková

Na sklonku loňského roku proběhl další učenický kurz Kairos v Pelhřimově. Věříme, že celé téma, které má za cíl mobilizovat všechny křesťany, aby se stali součástí velkého Božího plánu záchrany, a tudíž byli požehnáním pro své okolí, je pro naši církev klíčové. Potřebujeme si uvědomit, že zde na zemi nejsme, abychom byli jen požehnání a měli se dobře, ale abychom to nejdůležitější, co v životech máme, tedy Velké poslání, mohli šířit dál. Dá-li Bůh, bude již příští rok možné tento kurz absolvovat v češtině. Pochopíte, jak je důležité v životě dávat a zasévat. Ať už materiálně, tak i duchovně. Předávat to nesmírně vzácné dědictví, pravdu, kterou jsme sami poznali. My všichni jsme součástí misijní práce na zemi. Jen někteří jsou vysláni dál do nezasažených koutů, druzí je podírají finančně a další se za ně vytrvale modlí a povzbuzují je. Prosím, neváhejte a zapojte se do kurzu Kairos.

O tom, jaký měla MISIE dopad v historii se dozvíte na str. 10 a 12.

Nahoře chlév pro krávy. Vpravo budova správce, který se věrně o krávy stará.

Etiopie FARMA

Miroslava Cášková

Od loňského roku jsme také podpořili malý projekt „Farma na mléko“. Věnovali jsme prostředky na nákup čtyř krav. Nyní je jich už šest plus čtyři telata. Když jsme loni na konci roku tuto farmu navštívili, byli jsme překvapeni, jak dobře se o krávy správce s manželkou starají. Žijí opravdu skromně, svou práci však dělají velmi svědomitě.

Vzhledem k tomu, že se však jedná o ne zrovna produktivní plemena, chtěli bychom investovat další prostředky na zakoupení jedné kvalitní krávy, která by produkovala 40 litrů mléka denně. Současná plemena jsou sice odolná vůči nejruznějším chorobám, dávají však jen 3-7 litrů denně. Což je velmi málo. Avšak i tak je nyní projekt schopen se sám o sebe postarat. Nadojené mléko se rozvážá do restaurací a za výtěžek, který utrží, jsou schopni podporovat dva evangelisty na misijním poli, z čehož máme obrovskou radost. Proto jsme se rozhodli v této situaci pomoci a chtěli bychom zakoupit jednu kvalitní krávu, která by mohla nahradit všechny ostatní. Cena této krávy je však celkem vysoká. Stojí v průměru 55 – 60 tisíc korun. Dalším plánem by bylo stávající krávy prodat a místo nich koupit další kvalitní plemeno s velkou produkcí mléka. ■

Prosím, pokud vás tento projekt oslovil, připojte se a podpořte tak evangelisty mezi muslimy na misijním poli v Etiopii. Číslo účtu je 1057340/2060, VS 5202

Nedostatek Biblí!

V Etiopii mají nedostatek Biblí!

Máme nedostatek Biblí, potřebovali bychom aspoň 1 000 Biblí pro začátek, vypráví nám dále náš přítel, který vede 72 členný tým evangelistů po celé Etiopii. Jedna Bible vychází v přepočtu na 150 korun. Lidé se obracejí, ale nemáme pro ně dostatek Biblí v amharštině.

Prosím, pokud byste chtěli takto podpořit misii v Etiopii, můžete tak prostřednictvím čísla účtu 1057340/2060, VS 5203.

Karakoš

Irácké město, ve kterém kdysi žilo 50 000 křesťanů.

David Chlebus

Během našeho pobytu (listopad 2016) v místním sboru v iráckém Erbilu jsme měli možnost navštívit nedávno osvobozená křesťanská města nacházející se poblíž Mosulu. Cílem naší návštěvy se stal Karakoš, město, které původně obývalo přibližně 50 000 lidí, především křesťanů.

Když se v roce 2014 Islámský stát rozpínal, „očišťoval“ své území od křesťanů, jezídů a jiných skupin. V srpnu toho roku došel k hranicím města Bachdída (známé pod tureckým názvem Karakoš nebo Al-Hamdanija), jež bylo v té době největším křesťanským městem Iráku, a přinutil kurdské ozbrojené síly opustit tuto oblast. Dne 7. srpna 2014 uprchlo kvapem na 100 000 křesťanů z tohoto kraje, což představovalo 25% celé křesťanské populace v Iráku. Tato města byla následně okupována po více než dva roky Islámským státem, během nichž bylo ničeno vše, co připomínalo křesťanství – chrámy byly vypalovány, kříže a obrazy likvidovány, zařízení církevních budov páleno.

Karakoš, ležící asi 32 kilometrů jihovýchodně od Mosulu, byl v době naší návštěvy teprve tři týdny osvobozen. Město obývaly jen kurdské vojenské složky a většina obydlí byla zničena. Chrám, u kterého jsme zastavili a byli vojáky pozváni dovnitř, využívali bojovníci ISIS jako základnu. Uvnitř ústl na 3 kilometry dlouhý, ručně vykopaný tunel vedoucí do

»Chrám, u kterého jsme zastavili, využívali bojovníci ISIS jako svou základnu.«

sousední vesnici. Po krátké prohlídce jsme se na nádvoří chrámu ztišili a společně s vojáky četli Žalm 88 a modlili se. Byli to členové kurdských křesťanských milic, většinou původem právě z Karakoše nebo okolních měst a vesnic. I v samotném centru města nás vojáci přivítali typicky pohostinností a nabídli nám čaj. Jejich velitel se nám svěřoval s úskalími bitvy o Karakoš. Byl frustrován slabou pomocí a lhostejností Evropanů, nicméně dodal, že proti přesile zvítězili díky

Boží pomoci. Z města jsme se vraceli po krátké návštěvě vypáleného chrámu Neposkvrněného početí, kde se 2. listopadu 2016 konala vůbec první mše v tomto městě po osvobození od ISIS.

Mnoho křesťanů právě z Karakoše, které jsme v Iráku potkali,

■ Více například Wikipedia, (17. 11. 2016), Northern Iraq offensive (August 2014), [https://en.wikipedia.org/wiki/Northern_Iraq_offensive_\(August_2014\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Northern_Iraq_offensive_(August_2014))

■ Karakoš byl považován za hlavní město křesťanství v Iráku, chlubící se bohatou historií. Více například BBC news, (7. 8. 2014), Iraq Christians flee as Islamic State takes Qaraqosh, <http://www.bbc.com/news/world-middle-east-28686998>

■ Od pádu Saddáma Husajna v roce 2003 se počet křesťanů v Iráku s rostoucím počtem radikálních skupin snížil z 1,5 miliónu na cca 400 000, BBC news, (7.8.2014), Iraq Christians flee as Islamic State takes Qaraqosh, <http://www.bbc.com/news/world-middle-east-28686998>

byli nominální křesťané například ze syrské katolické církve. Nebyli to křesťané širokých charismatických úsměvů, ale někteří z nich projevovali

Vypálený Chrám neposkvrněného početí v Karakoši
David Chlebus, Beno, Jiří Kostelník

Velitel kurdských křesťanských milic v Karakoši s křesťany z Erbilu. Vpravo pastor místního sboru v Erbilu.

upřímnou touhu po duchovní obnově a hledání Božího království v tomto čase, kdy museli opustit svůj domov a zachránit si holý život. Nezapomínejme také, že křesťanství v této části světa má mnohem hlubší kořeny než například u nás. ■

■ Více o tomto např. Patrick Cockburn, (7.11.2016), The Iraqi Christians who are struggling to survive amid wreckage left by Isis, <http://www.independent.co.uk/news/world/middle-east/iraq-isis-christians-mosul-offensive-latest-jihadis-qaraqosh-church-fear-a7402966.html>

■ Například v Mosulu bylo přerušeno konání bohoslužeb vpádem ISIS po 1 600 letech. Carl E. Olson, (30.6.2014) For the first time in 1600 years, no Masses said in Mosul, http://www.catholicworldreport.com/Blog/3221/for_the_first_time_in_a_1600_years_no_masses_said_in_mosul.aspx

Evangelisté naplno

M.C.

Na konci loňského roku jsme se také měli možnost setkat se dvěma evangelisty, kteří svůj život vydali Bohu naplno. Vzhledem k nepokojům uvnitř Etiopie nebylo možné jich navštívit více. Pod záštitou TFM je nyní 72 evangelistů.

Jeden z nich za poslední půlrok pokřtil 70 nově obrácených a další dokonce 300. Často jsou však v ohrožení života, jejich práce a služba má ale hluboký dopad na muslimské okolí. Jsou to velmi skromní lidé, kteří neskutečným způsobem zasahují svou komunitu.

Opět jsme hovořili s vedoucím TFM, a po společném rozhovoru a celém pobytu v Etiopii vidíme příležitost, jak se stát součástí této misijní služby. Měsíční podpora jednoho evangelisty činí 80 Euro. Těchto evangelistů, kteří by zoufale potřebovali naši podporu, je minimálně 26, a způsob, jak bychom je mohli podpořit, může být rozdílný.

Můžeme je podpořit nákupem jízdních kol či motorek. Často musí překonávat velké vzdálenosti až 30- 70 km denně, když cestují z vesnice do vesnice, a tím ztrácejí strašně moc času a energie. Jedna motorka stojí v přepočtu 40 000 Kč, kolo stojí 6 000 Kč. Momentálně by potřebovali tři motorky a šest jízdních kol.

Nebo můžeme zakoupit osly, přičemž jeden osel stojí 8 500 Kč a čtyři osli by stačili pro 10 evangelistů.

Další variantou je poskytnout finance na pořízení malého kiosku, který by uživil tři evangelisty. V tomto případě by mohli v jistých oblastech působit jako obchodníci se záměrem oslovit komunitu evangeliem. Cena jednoho kiosku vychází v přepočtu na 11 000 Kč.

Abychom vám přiblížili životy některých z nich, přikládáme dvě zajímavá svědectví ze života lidí, kteří si prošli peklem. Na konci však bylo světlo, naděje, vysobození. Tím však příběhy nekončí. Pokračují dále, neboť svými životy a pravdou, kterou našli, obohacují lidi kolem. Stali se z nich noví evangelisté.

Léčitel a magie

Podělím se s vámi o svůj životní příběh a osudové setkání, které navždy změnilo můj život.

Jmenuji se Kes, mám již 54 let a 9 dětí. Má první manželka zemřela a spolu máme pět dětí. Nyní jsem podruhé ženatý a má manželka je křesťanka. Spolu máme další čtyři děti. Tři děti žijí stále ještě se mnou a dva z nich už jsou ženatí.

Pán Bůh mě povolal z temnoty, kde jsou zlí duchové, a lidé, kteří jsou jimi ovládnuti, nás znají. Jsme pro ně trnem v oku. Jsou to lidé, kteří žvýkají drogu jménem kata. Víím to, protože jsem byl jedním z nich. Žvýkal jsem mladé výhonky katy a víím, že jsem byl posedlý. Začal jsem také lidem věštit a skrze magii jsem uzdravoval lidi. Tak jsem se stal pro své okolí populárním. Skrze léčitelství, magii a byliny jsem uzdravoval lidi. Pak jsem však jednoho dne onemocněl a trvalo to celkem šest let. Nikdo mi nemohl pomoci. Bylo to stále horší.

Během těchto let jsem silně krvácel, a protože zánět silně zapáchal, nemohl jsem být s lidmi.

Nic mi nepomáhalo. Tehdy, na konci svých sil a v zoufalství, jsem se začal modlit. „Můj stvořiteli, dlouho jsem uzdravoval lidi, ale nyní umírám.

Ale jestli mě slyšíš, prosím, vezmi mě. Usmř mne.“ Modlil jsem se ke stvořiteli podle první kapitoly v Koránu, kde je psáno: „Ukaž mi, pane, tu správnou cestu.“ A pak jsem vstal a šel jsem si koupit obrovský balík katy.

Seděl jsem doma a žvýkal ji tak dlouho, až jsem musel být úplně omámený. Ležel jsem na posteli a v tu chvíli se mi zjevila jedna osoba. Ta se mě zeptala: „Znáš mě?“ „Neznám tě, Pane,“ odpověděl jsem. „Já jsem Stvořitel. Já jsem ta správná cesta a budeš uzdraven! Vzal mě za prst a pozvedl mě z postele. Najednou jsem se probral. A nemoc pominula. Krvácení skončilo!

Nerozumím tomu, jak se to stalo, ale od té doby se všichni moji zákazníci vytratil, nikdo se už více neukázal. Prostě zmizeli.

Poté se mi Ježíš zjevil ještě jednou. Přišel skrze vidění

Já jsem Stvořitel. Já jsem ta správná cesta a budeš uzdraven!

muslimy ke Kristu. Jeden z nich se pak stal pastorem a založil další sbor.

Nyní jsem se přestěhoval do velmi nevlídné oblasti. Do oblasti, kde vládá cíleně přestěhovala 1,5 milionu muslimů s cílem islamizovat obyvatelstvo. Regionální vláda je totiž muslimská. Třikrát týdně se s nimi setkávám na neutrální půdě někde v restauracích a kavárnách, což je také dosti nákladné. Musím za nimi dojíždět i 50 – 70 km, a to zabírá spoustu času a energie. Mnohdy u nich zůstávám i přes noc a vyučuji je základům křesťanství. Díky této službě se už obrátilo 300 lidí. Kdysi byla tato oblast křesťanská, ale nyní při takové invazi muslimů už to vůbec není pravda. Muslimové zavírají kostely. Ve svém okolí jsem jediným evangelistou. Potřeboval bych další pomocníky, kteří by mi v mé práci pomohli. Více misionářů. Jsem tady sám a není zde nikdo, kdo by mi kryl záda. Je to těžké.

Tradičnější sbory mi říkají, abych muslimům nesloužil. Je to ztráta času. Patří jim peklo. Můj přítel nás však učil, jak máme muslimům sloužit, a tak víím, co mám dělat. Nesu dál v těchto končinách Boží poselství a jeho vizi. Vyučujeme také biblické základy, které pomáhají nově obráceným v růstu. Potřebujeme však ještě více moci a povzbuzení.

■ Proto jsme se rozhodli Kesovi v jeho práci pomoci zakoupením motorky. Jeho žena je nyní dlouhodobě nemocná. Chybí jí rodinné zázemí a vzhledem k nedostatku jídla a vitamínů dosti strádá. Nezvládla přesun do jiného města. Také jí jsme se rozhodli pomoci malým finančním darem, který jí pomůže rozjet podnikání. Otevřením malého kiosku zajistí obživu pro jejich rodinu a věříme, že také pomůže překonat psychické problémy. ■

a řekl mi: „Posílám tě jako misionáře. Jdi, ale jdi hned!“ Najednou jsem se uviděl ve vojenské uniformě. Stal jsem se jiným člověkem.

Na druhý den mi opět Bůh řekl: „Jdi hned, posílám tě!“ Ale já jsem hned nešel. Další den přišla policie a posadila mě do vězení. Zjistili, co se se mnou stalo, viděli proměnu mého života a že jsem uvěřil v Krista. Ve vězení jsem však mohl vést další dva

Krista se nevzdám!

Druhý příběh je ze života Fatiry, 22 leté dívky, která poznala, co je v jejím životě nejdůležitější...

Byla jsem muslimkou. Jednou za mnou přišla žena křesťanka, která mi řekla o Kristu, který zachraňuje. V té době jsem byla velmi nemocná. Měla jsem tyfus a gastritidu. Ta žena mě pozvala do církve. Tam se mě Bůh tak mocně dotkl, že jsem byla úplně jiným člověkem. A všechny mé zdravotní problémy zmizely. Byla jsem uzdravená.

Teprve pak to však začalo být v mém životě těžké. Když se má rodina dozvěděla o tom, že jsem křesťanka, začala mnou opovrhovat, plivat na mě a vnučovat mi myšlenku, že jsem se naprosto pomátla, zbláznila. Chtěli mě odvézt na psychiatrii. Sedm dní se mi dařilo skrývat, pak mne však našli a znovu mě bili a plivali po mně. Tlak byl z jejich strany tak velký, že jsem nakonec na psychiatrii skutečně skončila. Tam za mnou přišli šejkové a imám. Byli zdrogovaní z katy. Svázali mne, bili a dělali se mnou, co chtěli. Chtěli, ať se vzdám Krista. Když se jim to nepodařilo, odvezli mě odtud jinam. Zavolali čaroděje a nutili mne vypít nějaký lektvar. Odmítala jsem. Ponořovali mě do vody, aby ze mne smyli křesťanství, já jsem jim však řekla: „Dělejte si se mnou, co chcete, já se však Krista nevzdám! Už nejsem muslimka, patřím Kristu!“

Ani nevím, jak se mi podařilo utéct k jedné sestře ze sboru. Pomohla mi zajít na policii. Vzhledem k tomu, že naše vláda není proti křesťanství, pomohli mi. Vystavili mi papír, který museli moji rodiče podepsat, že mě nechají být. Od té doby je to mnohem lepší. Rodiče to sice stále zkoušejí, ale marně. „Díky pomoci z Nehemie mi začal nový život. Jsem vám nesmírně vděčná za vaši finanční pomoc, díky ní jsem si mohla otevřít malý stánek s ovocem a zeleninou. Mám tak stálý příjem, mám kde bydlet a zároveň mám příležitost se s lidmi sdílet o tom, co pro mne Bůh udělal. Vytáhli jste mne ze strašné bídy a dali jste mi naději. Jsem šťastná. Bůh se o mne postaral. Moc vám za všechno děkuji. Mám vás moc ráda,“ byla její poslední slova při loučení.

Na cestu jsme jí dali vitamíny a peníze na cestu a nějaké drobnosti. A já jsem jen zamáčkla slzy. Její tvář zářila. A tak si říkám: „Bože, máme spoustu prostředků, jak takovým lidem pomoci. Kolik jich však pro tento účel skutečně použijeme a kolik si necháváme pro své vlastní pohodlí...?“ Pokud byste chtěli podpořit práci evangelistů, přidejte se také. Nyní čtyři sbory podporují čtyři evangelisty. Dalších 26 tuto možnost nemá. Nechcete se zapojit?

Moravští bratři Misionáři

M. C.

Moravští bratři jsou vlastně následovníci Jednoty bratrské, církve, jejíž ideové základy vycházely ze spisů husity a kněze Petra Chelčického. Jednota bratrská byla vytrvale pronásledována jak králem Jiřím z Poděbrad, tak i utrakvisty Janem Rokycanou a jeho následovníkem Václavem Korandou. Přesto však měla v českých zemích mnoho věřících.

Jedním z nejvýznamnějších reprezentantů Jednoty bratrské byl jejich poslední biskup Jan Amos Komenský, který do porážky stavovského povstání roku 1620 působil ve Fulneku a v Suchdolu nad Odrou. Když po bitvě na Bílé hoře musel J. A. Komenský opustit své farnosti, stali se suchdolští věřící Jednoty bratrské cílem poměrně tvrdých protireformačních snah, které vedly k popravám vůdců povstání, konfiskacím nekatolických majetků, zákazu všech nekatolických církví a ke kruté rekatolizaci českých zemí. I přesto se však nepodařilo ukrást víru jejich otců. Ještě ke konci svého života vydal Komenský pro zdejší Bratry katechismus a zpěvník (1661), které byly potom v rodinách po generace opatrovány a používány. Kázání J. A. Komenského však musela být plná moci, protože si je věřící pamatovali ještě minimálně sto let.

V roce 1715 vydala hraběnka Eleonora z rodu Lichtenštejnů nařízení, ve kterých hrozila přísnými tresty lidem, kteří by u sebe měli zakázané knihy nebo by opustili panství na více než tři dny. To proto, aby představitelům znemožnila cestu do Těšína, kde byl povolen evangelický sbor, který byl odtud vzdálen 70 km.

V roce 1721 navštívil Kristián David saského hraběte Mikuláše Ludvíka za Zinzendorfu, který byl znám svou náklonností k protestantům, a požádal ho o pomoc pro své souvěrce, kteří jsou v Suchdolu vystaveni velkému tlaku. Hrabě Zinzendorf jeho prosbě vyhověl a již v roce 1722 se mohla na cestu vydat první vlna uprchlíků z celé Moravy.

Suchdol se v 18. století stal místem, odkud odešlo mnoho exulantů. Během dvaceti let se odtud odstěhovalo 550 rodin a z toho polovina přímo ze Suchdolu nad Odrou. Na panství hraběte Zinzendorfa vystavěli novou osadu Hernhut – Ochranov, kam přicházeli další a další přistěhovalci. Lidé opouštěli svá stavení. Vydávali se v noci, v tom největším mrazu jen s tím, co unesli v rukou. Nevěděli, kam mají jít. Nakrmili dobytek na dva dny dopředu, aby je bučením neprozradil, a šli. V noci šli územím Moravy a přes den pak přes Polsko do Německa.

Díky tomuto pronásledování se evangelium rozšířilo do mnohých zemí. Jedním z největších misionářů byl David Nitschmann, který podnikl mnoho misijních cest do Ameriky,

založil v USA město Betlehem a založil zde také první vysokou školu. Nejdále byl na ostrově Svatého kříže a Svatého Jana.

Moravané měli čtyři misijní lodí, kterými pluli po celém světě.

Jako den obnovy Jednoty bratrské se připomíná 13. srpen 1727, kdy po sérii různých sporů a neshod s luterskou církví došlo ke smíření různých směrů. Jak píše mnozí historici, ochranné události jsou jedinečným fenoménem, který rozhádané osadníky sjednotil a dal jejich životu nový směr. Pak však nastaly další nesnáze mezi luterskou církví a saskou vládou, což vedlo Bratry k hledání nových míst, kde by se mohli usadit. Mnozí se proto vydávají za barevnými otroky na druhém konci světa, jdou povzbuzovat ty, kdo zůstali v Čechách a na Moravě bez ohledu na strádání, oběti, hlad, nemoci a často smrt.

Během 20 let založili více misí, než celá protestantská církev v uplynulých dvou stoletích, za necelých 30 let z jediného městečka vyšlo celkem 226 misionářů do všech kontinentů, k nejpovrhanějším etnickým skupinám: roku 1732 k černým otrokům na Karibské ostrovy, v roce 1733 k Eskymákům do Grónska,

1734 k Laponcům, 1735 k Indiánům v Severní i Jižní Americe, 1737 do jižní Afriky, Guineje, Estonska, Litvy a do Ruska, 1738 na Cejlon, 1739 do Alžiru a Cařihradu, 1742 ke Kalmykům, dále do Egypta, Etiopie, Indie, na Labrador, na Jamajku, do Nikaragui, Austrálie, Himalájí, na území dnešního Izraele... Bratři šli do míst, kam se jiní báli, a nepřicházeli s pocitem nadřazenosti „bílých pánů“, kteří jdou „civilizovat divochy“. Naopak, mezi domorodci žili a pracovali jako oni. Jestliže kupříkladu černoši tehdy nebyli považováni za lidi, a bratřští misionáři se s nimi nesměli stýkat, chtěli se sami stát otroky, aby s nimi mohli žít. Majitelé plantáží to nedovolili, ale umožnili jim k otrokům přístup. ■

A opět před námi stojí otázka, jakou roli v tomto světě hráme my? Kam Bůh posílá nás? Co od nás žádá?

M. C.

Čím dál více vidíme smysl naší podpory v Etiopii i prostřednictvím takzvaných svépomocných finančních skupin - Self helping groups. V každé skupině je zhruba 9 lidí. Členové pravidelně každý měsíc vkládají menší obnos peněz do společné pokladny, dokud nevznikne dostatek kapitálu k tomu, aby si členové mohli začít půjčovat. Finanční prostředky pak mohou být zpět zapůjčeny členům skupiny za účelem rozjetí drobného podnikání nebo ostatním ve vesnici. Poté, co si například otevře svůj obchod, postupně peníze splácí a dále ze svých příjmů spoří na společný účet skupiny. Jejich chudoba začíná v myslí, takže se s nimi o tom snažíme hovořit a ovlivnit je v tom, jak nakládat s penězi, jak si peníze ukládat a jak je správně investovat. Máme speciálně vyškolené pracovníky, kteří je v tomto malém podnikání vyučují. Mnohým jsme již takto pomohli. Ženy nakoupily šicí stroje a nyní mají svou dílnu. Nebo jsme jim pomohli koupit pět hektarů půdy, na které pěstují zeleninu, kterou pak prodávají.

Učíme je také, jak jednat s vládou, aby znali svá práva. A vláda je z tohoto projektu opravdu nadšená. Ženy jsou schopné se samy o sebe postarat. Otevřeli jsme díky těmto skupinkám také farmu na zelí, jinde zase farmu se slepicemi a kuřaty nebo mají svůj rybník, kde chovají ryby, které pak následně také prodávají, jiní pořídili včelstvo a prodávají med.

Děti v Jimmě chodí do různých škol. A dříve většinou jen žebrały na ulicích nebo se nudily. Nyní docházejí do našeho centra, kde s nimi hovoříme o Kristu. Navštěvují také naše sbory a chodí do nedělní školy. Rodiče jsou nadšení a dokonce i vláda je z naší práce nadšená, i když je převážně muslimská.

Děti jsou těmito skupinkami také ovlivněny a ukládají si jeden birr denně stranou. Všichni se tomu podivují, odkud berou peníze, a jsou ohromeni nad tím, že jsou děti ochotny tímto způsobem uvažovat a jednat. Mnohdy dostávají malé kapesné od rodičů nebo odloží z toho, co si vyžebrały. Neuvěřitelné.

Skupinky trochu jinak

Skvělý nástroj na podporu rodin i společnosti.

Prostřednictvím české Nehemie jsme tak pomohli čtyřem rodinám evangelistů otevřít malý obchůdek, založit farmu a otevřít malou kavárnu. Prostřednictvím jejich podnikání mají možnost mluvit veřejně s lidmi, kteří jejich obchod či kavárnu navštěvují. Už tedy nejsou v dané oblasti oficiálně jako evangelisté, ale jako obchodníci, což je obzvlášť v muslimské komunitě mnohem bezpečnější cesta. ■

Hnutí, které změnilo svět?!

V průběhu historie vidíme, že vždy v určitý čas byli lidé jasně vedeni k tomu, aby s odvahou a na základě Velkého poslání z Matouše 28,19–20 vyšli kázat evangelium i na místa, kde by to člověk nikdy nečekal. A tak se některým průkopníkům v historii misie podařilo učinit průlom v oblasti vysílání misionářů a stali se tak pro mnohé věřící motivátory k naplnění Božích plánů. Díky nim vznikla nová kapitola církevní historie. První éra protestantské misie nastala v 18. století a byla vyvolána duchovním probuzením církve v Evropě a v Americe. Křesťané si uvědomili svou odpovědnost týkající se světové evangelizace. Průkopníkem této éry se stal Angličan William Carey. Tehdy v roce 1780 jako třicetiletý muž pracující jako obuvník a kazatel zároveň vyburcoval skupinu věřících a velmi naléhavě hovořil o potřebě rozšířit Kristovo evangelium do všech koutů země. Sám kdysi říkal: „Bůh nás nabil svým evangeliem a nemůžeme ani říci, že by byl příkaz „Běžte ke všem národům“ zrušen. Musíme OD Boha očekávat velké věci a musíme se také pokusit učinit velké věci PRO Boha. Jako křesťané bychom učinili mnohem více, kdybychom opravdu vroucně a celým srdcem vstoupili do naplnění Božího poslání.“

William Carey burcoval křesťany, aby zasáhli nevěřící, a tak brzy na to začala 1. éra protestantské misie. Proč až v 18. století? Možná proto, že protestantští reformátoři nějak přehlédli důležitost formovat misijní společnost, zatímco katolická církev již takto misijně sloužila několik století. I přes počáteční zklamání a odpor některých služebníků se svými přáteli vytvořili malou misijní agenturu a zanedlouho se William spolu se svou rodinou přestěhovali jako první misionáři do Indie. A tento krok byl v působení misionářů průlomový. Během dvaceti let se po apelu Williama Careyho zformovalo 12 misijních asociací a tato víze se začala také rozšiřovat mezi studenty biblických škol v Americe.

V roce 1806 se pět studentů rozhodlo pravidelně modlit v jedné stodole. To byl další mezník v církevní historii a o čtyři roky později vznikla také první misijní asociace v Americe. A pak dále v roce 1820 i ženy vytvořily modlitební setkání za misii a misionáře a staly se tak velkou inspirací a motivací k misii. První éra misie sílila, avšak zasahování Afriky a Asie bylo velmi pomalé.

Během dalších 60 let mnoho tehdejších misionářů v Africe i Asii umíralo na nejrůznější nemoci. Jen díky milosti zde církev i tak zakofeňovala. V letech 1850 byla strategie misie zdokonalena. Na průkopnickou práci navázali zakládáním nových sborů, pak následně pomáhali při jejich růstu, až se sbory osamostatnily a misionáři se mohli vrátit zpět domů.

Hudson Taylor dále v myšlence nést evangelium i do Číny pokračuje. Napsal také o tom i svou knihu. Zde se také setkal s jedním mladíkem, jehož slova navždy změnila jeho postoj. Čínský mladík se Hudsona po nějaké době zeptal: „Jak dlouho už máte v Anglii evangelium?“ Najednou se cítil velice zahanbeně a pak ze sebe Hudson vysoukal odpověď: „No, je to již několik set let, co jej známe.“ Mladík s velkým údivem odpověděl: „Cože? Několik set let? Je to možné, že už tak dlouho znáte Ježíše a přicházíte nám o něm říci až teď?“ A pak smutně pokračoval: „Můj otec hledal skutečnou pravdu více než 20 let a zemřel bez ní. Proč jste jen nepřišli dříve...“ „Tato věta mi vzala pokoj,“ vzpomíná Hudson. Proč jste jen nepřišli dříve...

Za vším však stálo Boží vedení, které započalo 2. éru letniční misie a připojily se k ní stovky věřících. V několika dekádách vzniklo 40 misijních asociací, které vysílaly misionáře převážně do Afriky a Asie. Vznikaly také desítky ženských misijních asociací a misijních škol, které trénovaly nové misionáře. V roce 1883 vznikla díky probuzeneckým setkáním s americkým evangelistou D. L. Moodym biblická škola a 100 studentů bylo vysláno na misii do Číny. Pak díky tomu otevřeli v Anglii dvě misijní univerzity. V roce 1886 uspořádali s dr. Moodym misijní konferenci, které se účastnilo 250 studentů. Po této konferenci 100 utvořilo dobrovolnické misijní hnutí a během 30 let se stalo největším misijním hnutím mezi studenty. Rozšířili studie o misii a vybízeli k modlitebním setkáním v zemi. Díky jejich práci povstalo 20 000 misionářů a dalších 100 000 se rozhodlo do misie zapojit. Toto hnutí mobilizovalo v roce 1900 sbory k misii. V roce 1910 proběhla světová misijní konference ve Skotsku. Stovky sborů a misijních pracovníků se společně sešli, aby naplánovali největší misijní okupaci mezi nezasaženými národy světa. Evangelium se v té době opravdu rozšířilo do mnohých zemí, kde byly zakládány nové sbory, které se později staly silnými partnery při misijní práci. V roce 1934 nastala 3. éra misijní historie. Cameron Townsend, který odešel jako misionář do Guatemaly, uviděl další naléhavou potřebu. Lidé z jiných kmenů nemají svou Bibli,

a tak povstali dnes už známí Wycliffovi překladatelé Bible, protože věřili, že je potřeba kázat evangelium všem kmenům i národnostním skupinám dokud Kristus nepřijde. A tak se začali více zajímat o různé skupiny lidí s myšlenkou, jak všem doručit evangelium ve srozumitelné řeči.

Později zase Donald McGavran v Indii pochopil, že neexistuje pouze jazyková či geografická bariéra, ale také sociální bariéra. A pochopil důležitost zasáhnout jednotlivé etnické skupiny zvlášť.

Po druhé světové válce lidé stále nepřestávali reagovat na tuto výzvu celosvětové evangelizace a misie. V roce 1970 byli lidé ze vzdálených koutů světa, kteří ještě neslyšeli evangelium, nazváni nezasaženými skupinami lidí. Církev se opět

Daruvar - 1. rok CHORVATSKO

Václav Bednář

V roce 2016 jsem podnikl pět třítydenních výjezdů a jeden víkendový. V Daruvaru jsem strávil více jak 100 dní. Tento rok byl víceméně takový rozkoukavací, přestože jsem Daruvar navštívil několikrát předtím, ale sbor jsem znal jen málo a lidi ve městě vůbec.

Prakticky jsem sloužil slovem na každém shromáždění. V našem sboru v Daruvaru probíráme „Kázání na hoře“ z Matoušova evangelia a kromě toho v neděli dopoledne jsem sloužil ve sborech v Golubinjaku a v Garešnici. V létě jsme s mojí Dankou udělali filmové večery, kdy se po tři dny promítaly ve sboru křesťanské filmy. Hlavně v neděli pak přišlo více nevěřících lidí. V prosinci jsme při bleskové víkendové návštěvě udělali ve sboru setkání pro sestry, kde sloužily naše sestry, a já udělal u nás doma setkání pro bratry. Rovněž jsme posloužili našim drahým seniorům - bratru Slávkovi a sestřím Fanynce a Stázince, i když spíše oni posloužili nám. Navštívili jsme a více se seznamovali s našimi sborovnicí.

Velká změna se týká mého bydlení, kdy první dva výjezdy jsem bydlel v domě pastora Mirka a od června mám pronajatý dvoupokojový byt v centru města.

Díky místu mého bydlení jsem se začal více seznamovat s lidmi, a to hlavně s Čechy. Pomalu všichni se mě ptali, co zde dělám, a to byl dobrý prostor pro svědectví, proč nás Pán Bůh poslal do Daruvaru. Měl jsem možnost poskytnout i rozhovor do místního rádia Daruvar a pro časopis Jednota, který vychází v českém jazyce. Co se týče mého učení chorvatského jazyka, jde mi to ztuha. Myslím, že rozumím již dobře, s výslovností je to sice horší, ale to se zlepší.

Co příští rok? Dobrá zpráva je, že v Daruvaru budeme příští rok ve spolupráci pokračovat. Rovněž plánuji pět třítydenních výjezdů a kromě toho minimálně dva

Bilancování roku 2016

shromažďovaly k tomu, aby dále mohly naplňovat potřebu světové evangelizace. Lidé začali vnímat, že jsou kolem tisíce budhistů, Číňanů, hinduistů, muslimů a různých kmenových skupin, které ještě neslyšely evangelium. Pokud první éra misie byla charakterizována zasažením pobřežních míst a druhá se zaměřovala dovnitř kontinentů, třetí éra misie se zaměřuje na nezasažené národnostní skupiny, které nemají možnost slyšet evangelium. Nyní máme více než 6 700 nezasažených národů. A nezasažení nejsou jen v některých částech světa. V dnešní době je najdeme téměř všude.

A to je výzva i pro nás. Každý z nás je součástí velkého misijního plánu, otázkou zůstává, kam Pán Bůh konkrétně volá Tebe?

kratoučké víkendové výjezdy pro lidi, kteří mají Daruvar a službu v Chorvatsku na srdci – zájemci, už se mi hlase. V červnu pak bude modlitební výjezd Nehemie do Daruvaru a bosenské Tuzly a nakonec ještě jeden letní mládežnický.

Ještě jednou bych Pánu i vám všem chtěl poděkovat za vaši spoluúčast na naší (mé) službě v Daruvaru. Díky za modlitby, dopisy, povzbuzení a rovněž i finanční podporu.

Bůh vám žehnej,
Vašek (Daruvarský) Bednář

POMOC pro Ukrajinu

J. Kašpar

Na náš 3. misijní výjezd jsme z ČR vyrazili v pátek 23. září 2016 ve složení – Jiří Kašpar, Pavel Richter, Tonda Tipan, Petr Polášek a Natálka Morozová.

Náš mikrobus byl plně naložen věcmi určenými pro humanitární pomoc našim přátelům z Ukrajiny. Mimo asi 20 pytlů s oblečením jsme vezli i dvě pánská kola, dětský kočárek a dětskou autosedačku. Celková finanční pomoc, kterou jsme na UA předali, přesahovala pro mne neuvěřitelných 2 100 € (tj. cca 57 500,- Kč, z toho od NF Nehemia bylo 17 000,- Kč).

Přes slovensko-ukrajinskou hranici (ve Vyšném Německém/Užhorod) jsme projeli bez problémů. Slovenský celník nás sice podezíral, že jedeme založit secondhand, ale když jsem mu vysvětlil, že jedeme pomáhat do církve a ukázal potvrzení z TC, tak nás nechal být. Na UA celníci nás také pustili a poté, co jsem řekl, že jedeme do církve, tak jsem prakticky nemusel ani otevírat auto... Pán je dobrý.

Na základnu Royal-Rangers nedaleko Mukačeva jsme dorazili v sobotu dopoledne a zde nás již očekávali pastor „Ivan“ se svojí ženou. Na základně právě probíhalo setkání Royalu z Mukačeva a okolí. Tohoto setkání se zde účastnilo podle mého odhadu asi 20 dětí. Pastor „Ivan“ jim zajišťoval z velké části program.

Během odpoledne jsme se domluvili i s rodinou Genadije Božieva, že k nám přijedou i s dětmi a budou si moci vybrat oblečení z naší humanitární pomoci. Shledání s nimi bylo velmi srdečné.

Spolu s jejich dětmi jsme si mohli zastřílet z luku. Zbytek humanitární pomoci jsme naložili zpět do auta a v neděli ráno jsme vyrazili na bohoslužbu do Zaričja, kde nás již očekával diakon sboru br. Ivan Keniv, který odpovídá za distribuci oblečení, které sem celoročně posíláme.

Během bohoslužby jsme dostali prostor pro krátký pozdrav a slovo povzbuzení pro místní sbor. Po bohoslužbě jsme byli pozváni na skvělý oběd, vyřídili jsme potřebné formality s předáním finanční pomoci rodinám uprchlíků a vyložili zbytek humanitární pomoci.

Cestou jsme ještě předali kočárek a dětskou autosedačku jedné rodině ze sboru. Mají pět malých dětí a byli nám doporučení br. Kenivem, že by se jim to hodně hodilo. K večeru jsme dorazili do Berehova k rodině Romana Kravčenko, který se právě vrátil z Kyjeva, kde úspěšně složil magisterské zkoušky a dostal titul magistr teologie. Z jeho vyprávění jsme se dozvěděli, že v Doněcku pracoval jako děkan na biblickém institutu letniční akademie...

Jeho vyprávění bylo velmi poutavé a určitě by obohatilo

k tomu, v jakých podmínkách žije tato rodina v zapůjčeném domku od místní církve, ve kterém není ani zavedená voda (mají jen malý kohoutek na dvorku), jsme se po poradě domluvili, že naše případná další pomoc bude více nasměrována tímto směrem.

Do Mukačeva jsme dorazili už za hluboké tmy a ráno jsme vyrazili do lázní Kosino nedaleko Berehova, abychom tam strávili dopolední čas spolu s br. Romanem Kravčenkem, který tam pracuje za velmi malou provizi jako fotograf nabízející své služby návštěvníkům lázní.

Jsou dny, kdy si nevydělá ani na autobus do Berehova, natož aby uživil svoji rodinu. Ve dnech, kdy je sezóna, tak si jeho zaměstnavatel nabírá ještě několik dalších fotografů, aby měl větší obrat, ale pro Romana to paradoxně znamená menší příjem.

Poté jsme byli pozváni na oběd k Romanovi domů, kde jsme měli opět velmi dobrý čas s jeho ženou, která nám dala vyprávěla o životě na Zakarpatí a o snaze založit nový sbor v Berehovu.

Odpoledne pak dorazil Roman z Kosina. Po dalším vyprávění jsme se s nimi rozloučili a jeli jsme zpět do Mukačeva navštívit pěstounskou rodinu Genadije Božijeva.

Díky naší finanční pomoci, kterou od nás dostali loni v březnu, kdy byl Genadij spolu s pastorem „Ivanem“ u nás v ČR, si mohli Genadij se Světlanou najít a pronajmout celkem velký byt nedaleko centra Mukačeva, za což jsme byli všichni velmi rádi. Pán je dobrý. Bylo to pro nás velké povzbuzení – vidět to, co Bůh pro tuto rodinu vykonal. Nyní se Genadij připravuje na získání řídičského oprávnění na kamion s přívěsem s tím, že potom bude mít lepší možnost získat dobře placenou práci.

Závěrem bych chtěl říci, že náš Pán je velmi dobrý a že to, co započal u nás ve sboru koncem roku 2014, mohutně požehnal. Nebýt Vás všech, kteří jste se s námi podíleli, ať modlitebně nebo přineseným oblečením nebo finančním darem, tak by se toto celé nikdy neuskutečnilo.

Víme, že touto pomocí nezachráníme všechny uprchlíky, kteří museli utéci před válkou, ale díky Bohu za to, že můžeme významně pomoci alespoň některým z nich. Také jsem moc rád za to, že jsme se mohli více dozvědět o současném dění na Ukrajině, mohli jsme navázat přátelství s těmito „obyčejnými“ lidmi a v mnohém jsme se mohli od nich naučit, a tím prohloubit náš vztah k potřebným lidem.

Naše další práce, kde bychom mohli prakticky pomoci v roce 2017, má dva hlavní směry, a to:

- prakticky i finančně více podporovat rodinu Kravčenkových v Berehovu

- prakticky pomoci při rekonstrukci základny RR nedaleko Mukačeva

www.pomocproukrajinu.estranky.cz

Platby v ČR:

Citfin Praha • číslo účtu: 1057340/2060
(účet bez bankovních poplatků)

Na tento účet je možné zasílat dary i v jiných měnách než jen v CZK (USD, EUR, GBP aj.).

ČSOB Havířov • číslo účtu: 100113352/0300

Pokud bydlíte na Slovensku, nejlevnější cestou, jak podpořit projekty, je poslat peníze na účet Tatra banky:

Platba v EURO • č. ú. 292 386 4527/1100, VS 1057340

Platba v US dolarech • č. ú. 282 981 7791/1100, VS 1057340

Při těchto platbách se neplatí žádné mezinárodní bankovní poplatky!

Redaktor Miroslava Cášková

Korektury Břetislav Dršťák

Adresa redakce Nehemia Info
Selská 29, 736 01 Havířov-Bludovice
Česká republika

Telefon 595 173 715

E-mail office@nehemia.cz

Ředitel Leoš Cášek, DiS

739 584 117

lcasek@nehemia.cz

Kancelář 739 584 118

mcaskova@nehemia.cz

Účetní Danuše Bednářová

739 524 877

dbednarova@nehemia.cz

Web www.nehemia.cz

Facebook facebook.com/NehemiaCZ

Flickr flickr.com/nehemiacz

NÁŠ SPONZOR

INSIA

QUANTUM SOLIDUM CZ

CENTRUM POJIŠTĚNÍ,
odborníci na Vaší straně

www.insia.cz

Projekty Nehemia a seznam variabilních symbolů

1000 HUMANITÁRNÍ PROJEKTY

- 1001 Fond náhlé pomoci
- 1002 Humanitární sbírka na Irák
- 1003 Lékařská pomoc dětem
- 1004 Perské Bible
- 1008 Vánoční sbírka na Irák
- 1009 Ukrajina – uprchlíci
- 1101 Kavkaz – kráva do každé rodiny
- 1120 Ukrajina – dětské domovy
- 1202 Děti Etiopie – Kofele
- 1203 Děti Tanzanie – Masajové
- 1204 Děti Etiopie – Jimma
- 1301 Severní Korea – pekárna

2000 MISIONÁŘI

- 2101 Chorvatsko – Václav Bednář
- 2102 Bosna a Hercegovina – David
- 2301 Vretonkovi – misie v Asii
- 2302 Misijní práce mezi persky mluvícími lidmi
- 2501 Austrálie – Thomas a Marcela Hemphilovi

3000 PROJEKTY PRAKTICKÉ POMOCI

- 3301 Izrael – obnova lesů na Karmelu
- 3302 Hamid
- 3102 Pracovní výjezd do Moldavska

4000 ROZVOJ KRÁTKODOBÉ MISIE

5000 PODPORA NÁRODNÍCH CÍRKVÍ A PASTORŮ

- 5101 Ukrajina – pastor Pavel Golub
- 5102 Ukrajina – podpora romských pastorů
- 5103 Ukrajina – pastor Konstantin Melnik
- 5104 Chorvatsko – Dohnalovi
- 5201 Etiopie – evangelisté TFM
- 5202 Etiopie – farma
- 5203 Etiopie – Bible
- 5301 Čína – Bible pro Čínu
- 5302 Jakutsko – Ilja a Aňa

6000 SPRÁVA PROJEKTŮ A PROVOZ ORGANIZACE

- 6004 Neurčené dary
- 6410 Mzdy a dotace na mzdy
- 6412 Mzda Leoš Cášek
- 6413 Mzda Danuše Bednářová
- 6414 Mzda Miroslava Cášková
- 6415 Mzda Benjamin Wojnar

8000 SERVISNÍ PODPORA MISIE

- 8104 Vzdělávací kurzy a akce
- 8201 Časopis Nehemia INFO

mnoho dalších posluchačů i u nás v ČR. Vzhledem

KAVKAZ

Další rodiny...

Máme pro vás opět povzbudivé zprávy o tom, že jsme mohli díky vašim prostředkům nakoupit další krávy pro nové a potřebné rodiny v osadě Voschod II na Kavkaze.

Ve složité době je to pro rodinu Tamary Gasinovoy dobrá podpora. Může mít své mléko a sýr vyrobený vlastníma rukama. Tamara má obrovskou radost. I přesto, že její kráva není velká, dává kvalitní a dobré mléko. V rodině se děti potýkají se zdravotními komplikacemi a díky mléku mají možnost získat dostatečný finanční příjem. Tamara nám popisuje, že se jejich vesnice nachází v blízkosti závodu Elektro-zinek, který neustále vypouští do ovzduší plyny. Proto jsme za mléko opravdu vděční. Manžel Tamary je invalida druhého stupně postižení a diabetik. Výše důchodu jim neumožňuje důstojný život. Získáním krávy mají možnost prodat na trhu trochu mléka a zejména po kvalitním mléku je velká poptávka. Když nějaké mléko zůstane, Tamara z něj dělá sýr. Tamara je velmi dobrá žena, navzdory těžkostem i uprchlickému statusu neztratila lidskou tvář. Výrobou sýrů pomáhá těm, kteří jsou v nouzi. Sousedé říkají, že se s darovanou krávou stala Tamara ještě ohleduplnější a radostnější. Tamařino srdce se plní slovy vděčnosti k lidem a k misii, která pomáhá.

Rodina Urtaevy Fatimy se také stala šťastnou majitelkou krávy.

Fatima s pěti dětmi už dlouho snila o krávi, ale koupit ji bylo nad jejich možnosti. Podmínky, ve kterých rodina žije, opravdu nejsou ideální. Jeden pokoj sdílí pět dětí spolu s dospělými. Ale nejtěžší pro rodinu je péče o nejmladší dítě, které se narodilo předčasně a vyžaduje zvláštní pozornost. Potřebuje dobré jídlo a mléko. Proto, když se rozhodlo o přidělení krávy, rodina prostě jen povzdechla. Nyní budou mít mléko a bude i stabilní příjem. Fatimina rodina je také uprchlická, musela se přesunout do vesnice Voschod z Gruzie. Pro mnohé je to dobrý důkaz, že v našem životě je stále ještě někdo, komu nejsme lhostejní. Mnoho lidí se ptá, kdo vám ji dal? Po zjištění, že to jsou lidé z České republiky, jsou nadšení! Každé ráno Fatima začíná svůj den s modlitbou vděčnosti za ty, kteří jim dali krávu, děkuje Bohu, že jen neprošel kolem nich bez povšimnutí. Nyní i její manžel s lehkostí povzdech, protože ví, když přijdou těžkosti, tak s krávou se s tím půjde lépe vyrovnat.

Chcete se připojit? Použijte číslo účtu 1057340/2060, VS 1101.